ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ PHILIPPE LÉGER

της 21ης Φεβρουαρίου 2002 [1]

1. Με την παρούσα αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, ζητήθηκε από το Δικαστήριο η ερμηνεία του άρθρου 27, σημείο 3, της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις [2]. Το άρθρο αυτό προβλέπει ότι μια δικαστική απόφαση δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αναγνωρίσεως σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος όταν είναι ασυμβίβαστη με δικαστική απόφαση εκδοθείσα μεταξύ των ίδιων διαδίκων στο κράτος αυτό.

2. Οι επίμαχες, στην υπόθεση της κύριας δίκης, εθνικές αποφάσεις έχουν την ιδιαιτερότητα ότι εκδόθηκαν στο πλαίσιο διαδικασιών ασφαλιστικών μέτρων οι οποίες ρυθμίζονται με διαφορετικό τρόπο στα δύο συμβαλλόμενα κράτη. Δεδομένου αυτού του χαρακτηριστικού της υπό κρίση διαφοράς, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν οι διαφορές των δικονομικών προϋποθέσεων από τις οποίες εξαρτάται, σε καθένα από τα κράτη αυτά, η λήψη προσωρινών μέτρων καθιστούν ασυμβίβαστες τις αποφάσεις επί αιτήσεων λήψεως των μέτρων αυτών.

3. Πριν εξεταστεί το κύριο ερώτημα που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο, επιβάλλεται η υπενθύμιση του ιστορικού της διαφοράς της κύριας δίκης και της διαδικασίας που ακολούθησε, καθώς και το κρίσιμο νομικό πλαίσιο.

I — Τα πραγματικά περιστατικά και η διαδικασία της κύριας δίκης

4. Η Italian Leather SpA [3] είναι νομικό πρόσωπο εγκατεστημένο στην Ιταλία. Δραστηριοποιείται στη διανομή επίπλων με δερμάτινη επένδυση με την ονομασία «Longlife».

5. Η WECO Polstermöbel Gmbh & Co. [4] είναι μια εταιρία εγκατεστημένη στη Γερμανία η οποία πωλεί επίσης τέτοια έπιπλα.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 — ΕΕ 1972, L 299, σ. 32. Το ισχύον, εν προκειμένω, κείμενο της Συμβάσεως είναι το κείμενο που τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24), με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ L 388, σ. 1) και με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας (ΕΕ L 285, σ. 1, στο εξής: Σύμβαση των Βρυξελλών). Παγιωμένο κείμενο της Συμβάσεως, όπως τροποποιήθηκε με τις τρεις αυτές συμβάσεις προσχωρήσεως, έχει δημοσιευθεί στην ΕΕ 1990, C 189, σ. 2.

3 — Άλλως ονομαζόμενη «Italian Leather» ή «δανείστρια».

4 — Άλλως ονομαζόμενη «WECO» ή «οφειλέτρια».

6. Το 1996 η Italian Leather παραχώρησε στη WECO, βάσει «συμβάσεως αποκλειστικότητας», το δικαίωμα διανομής των εμπορευμάτων της για πέντε έτη σε περιορισμένη γεωγραφική ακτίνα. Η εν λόγω σύμβαση περιείχε, μεταξύ άλλων, τις ακόλουθες διατάξεις:

«2) Οι αγοραστές δικαιούνται να χρησιμοποιούν το σήμα Longlife μόνο για την πώληση επίπλων με δερμάτινη επένδυση Longlife.

(...)

4) Κανένας αγοραστής δεν δικαιούται να χρησιμοποιεί το σήμα Longlife για δική του διαφήμιση χωρίς την έγγραφη άδεια του προμηθευτή των εμπορευμάτων» [5].

7. Τα συμβαλλόμενα μέρη αναγνώρισαν ως κατά τόπον αρμόδια τα δικαστήρια του Bari (Ιταλία).

8. Το 1998 η WECO προσήψε στην Italian Leather πλημμελή εκτέλεση της συμβάσεως· της ανακοίνωσε ότι δεν πρόκειται να δεχθεί, κατά συνέπεια, τη χρησιμοποίηση κοινού διαφημιστικού μηνύματος κατά τις επικείμενες εκθέσεις, αλλά θα παρουσιάσει το δικό της σήμα WECO.

9. Η Italian Leather ζήτησε από το Landgericht Koblenz (Γερμανία), εντός της περιφέρειας του οποίου εδρεύει η οφειλέτρια, να διατάξει ασφαλιστικά μέτρα κατά της εταιρίας αυτής, προκειμένου να της απαγορεύσει την εμπορία των δερμάτινων προϊόντων τα οποία παρουσίασε ως προϊόντα που δεν απαιτούν δύσκολη συντήρηση, με το σήμα «naturia longlife by Maurizio Danieli».

10. Με απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 1998, το Landgericht Koblenz, στο οποίο υποβλήθηκε η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων κατ' εφαρμογήν του άρθρου 24 της Συμβάσεως των Βρυξελλών, απέρριψε την αίτηση διότι δεν πληρούνταν οι «προϋποθέσεις λήψεως ασφαλιστικών μέτρων» [6].

11. Σύμφωνα με το Landgericht Koblenz, το να γίνει δεκτό το αίτημα της Italian Leather θα ισοδυναμούσε με καταδίκη της οφειλέτριας σε εκτέλεση της συμβάσεως. Η δανείστρια όμως δεν απέδειξε την ύπαρξη κινδύνου ανεπανόρθωτης βλάβης ή οριστικής απώλειας δικαιώματος, προϋποθέσεις που, κατά το γερμανικό δίκαιο, πρέπει να πληρούνται για τη λήψη του αιτούμενου μέτρου. Εξάλλου, η οφειλέτρια είχε ήδη λάβει συγκεκριμένα μέτρα για τη διαφήμιση και την εμπορία των προερχόμενων από άλλους

5 – Σελίδα 3 της γαλλικής μεταφράσεως της διατάξεως περί παραπομπής.

6 – Το άρθρο 24 της Συμβάσεως παρέχει στις δικαστικές αρχές ενός συμβαλλόμενου κράτους τη δυνατότητα να διατάξουν προσωρινά μέτρα προβλεπόμενα από την εθνική νομοθεσία τους, ακόμη και αν, βάσει της Συμβάσεως, δικαστήριο άλλου συμβαλλόμενου κράτους είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί της ουσίας.

προμηθευτές δερμάτινων προϊόντων του. Για τον λόγο αυτόν, θα υφίστατο και η ίδια σημαντική βλάβη σε περίπτωση επιβολής της αιτηθείσας απαγορεύσεως.

12. Η δανείστρια υπέβαλε επίσης αίτηση επιβολής απαγορεύσεως ενώπιον του πρωτοδικείου του Bari, το οποίο, με διάταξη της 28ης Δεκεμβρίου 1998, απαγόρευσε στη WECO τη χρήση της λέξεως «Longlife» για τη διανομή των δερμάτινων προϊόντων της επιπλώσεως σε ορισμένα κράτη μέλη και ιδίως στη Γερμανία, κρίνοντας ότι «[ο] κίνδυνος εν προκειμένω (το επείγον) ενέκειτο στην οικονομική ζημία της αιτούσας και στον νομικό 'θάνατο' που μπορεί να επέλθει, ο οποίος είναι ανεπανόρθωτος» [7].

13. Κατόπιν αιτήσεως της Italian Leather, το Landgericht Koblenz, με διάταξη της 18ης Ιανουαρίου 1999, κήρυξε τη διάταξη του πρωτοδικείου του Bari εκτελεστή, επ' απειλή χρηματικής ποινής.

14. Κατόπιν προσφυγής της WECO, το αρμόδιο Oberlandesgericht μεταρρύθμισε τη διάταξη της 18ης Ιανουαρίου 1999, εκτιμώντας ότι η απόφαση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων του πρωτοδικείου του Bari ήταν ασυμβίβαστη, κατά την έννοια του άρθρου 27, σημείο 3, της Συμβάσεως, με την απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 1998, με την οποία το Landgericht Koblenz είχε απορρίψει το αίτημα της Italian Leather περί επιβολής απαγορεύσεως.

7 — Παραπεμπόμενο από το Bundesgerichtshof, σ. 8 της γαλλικής μεταφράσεως της διατάξεως περί παραπομπής.

15. Η Italian Leather προσέφυγε κατά της αποφάσεως του Oberlandesgericht ενώπιον του Bundesgerichtshof.

II — Το νομικό πλαίσιο

Η Σύμβαση

16. Σύμφωνα με το άρθρο της 1, πρώτο εδάφιο, η Σύμβαση «εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου».

17. Ο τίτλος ΙΙΙ της Συμβάσεως των Βρυξελλών καθορίζει τους κανόνες βάσει των οποίων κάθε απόφαση που εκδίδεται από δικαστήριο συμβαλλόμενου κράτους αναγνωρίζεται και εκτελείται στα λοιπά συμβαλλόμενα κράτη.

18. Κατά το άρθρο 26, πρώτο εδάφιο, «[α]πόφαση που εκδίδεται σε συμβαλλόμενο κράτος αναγνωρίζεται στα υπόλοιπα συμβαλλόμενα κράτη χωρίς ιδιαίτερη διαδικασία».

19. Μεταξύ των εξαιρέσεων από την αναγνώριση των αποφάσεων που εκδίδονται στο κράτος αναγνωρίσεως συγκαταλέγεται η προβλεπόμενη από το άρθρο 27, σημείο 3, σύμφωνα με την οποία: «[α]πόφαση δεν αναγνωρίζεται [...] αν η απόφαση είναι ασυμβίβαστη με απόφαση που έχει εκδοθεί μεταξύ των ιδίων διαδίκων στο κράτος αναγνωρίσεως».

Η γερμανική νομοθεσία

20. Κατά το Bundesgerichtshof, «[σ]ύμφωνα με το άρθρο 935 του Zivilprozessordnung [8], προσωρινό μέτρο μπορεί να διαταχθεί αν υφίσταται φόβος προσβολής ή περιορισμού των δικαιωμάτων διαδίκου λόγω μεταβολής της υφιστάμενης καταστάσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, το επιληφθέν δικαστήριο καλείται, κατ' ουσίαν, να εξασφαλίσει τη διατήρηση της υφιστάμενης καταστάσεως» [9].

21. Ομοίως, σύμφωνα με το αιτούν δικαστήριο, «κατ' εφαρμογήν της εν λόγω διατάξεως, το επιληφθέν δικαστήριο μπορεί επίσης να ρυθμίσει μια έννομη σχέση προσωρινώς, στο μέτρο που τούτο είναι αναγκαίο για την πρόληψη σοβαρής ζημίας ή αμέσου κινδύνου, ή για άλλους λόγους» [10].

8 — Γερμανικός κώδικας πολιτικής δικονομίας.

9 — Σελίδα 7 της γαλλικής μεταφράσεως της διατάξεως περί παραπομπής.

10 — Όπ. π.

III — Τα προδικαστικά ερωτήματα

22. Το Bundesgerichtshof εκφράζει αμφιβολίες περί της ερμηνείας της οποίας πρέπει να τυγχάνει το άρθρο 27, σημείο 3, της Συμβάσεως, σε περιπτώσεις, όπως η προκείμενη, κατά τις οποίες εκδόθηκαν δύο αποφάσεις, στο πλαίσιο διαδικασιών ασφαλιστικών μέτρων, κατ' εφαρμογή διαφορετικών δικονομικών προϋποθέσεων. Σε περίπτωση επικυρώσεως της από 18 Ιανουαρίου 1999 διατάξεως του Landgericht Koblenz, το Bundesgerichtshof διερωτάται αν μπορεί ή αν υποχρεούται να διατηρήσει την απειλούμενη χρηματική ποινή που προέβλεψε το δικαστήριο αυτό για την περίπτωση μη εκτελέσεως της ιταλικής αποφάσεως.

23. Κατά συνέπεια, το Bundesgerichtshof ανέστειλε την ενώπιόν του διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Μπορούν αποφάσεις, οι οποίες αποκλίνουν μεταξύ τους μόνον ως προς τις ειδικές προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορεί να εκδοθεί ορισμένο αυτοτελές προσωρινό μέτρο (κατά την έννοια του άρθρου 24 της Συμβάσεως των Βρυξελλών), να είναι ασυμβίβαστες κατά την έννοια του άρθρου 27, σημείο 3, της Συμβάσεως των Βρυξελλών;

2) Επιτρέπεται και οφείλει το δικαστήριο του κράτους αναγνωρίσεως, το οποίο

κηρύσσει εκτελεστή, σύμφωνα με τα άρθρο 34, πρώτο εδάφιο, και 31, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, αλλοδαπή απόφαση υποχρεώνουσα τον καθού διάδικο σε παράλειψη ορισμένων ενεργειών, να διατάσσει συγχρόνως εκείνα τα μέτρα τα οποία, κατά το δίκαιο του κράτους αναγνωρίσεως, είναι αναγκαία για την εκτέλεση δικαστικής αποφάσεως παραλείψεως;

3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα: πρέπει οι αναγκαίες διαταγές για την εκτελεστότητα της αποφάσεως παραλείψεως στο κράτος αναγνωρίσεως να δίδονται ακόμη και αν η ίδια η προς αναγνώριση απόφαση δεν περιλαμβάνει παρεμφερείς διαταγές κατά το δίκαιο του κράτους προελεύσεως της αποφάσεως και το εν λόγω δίκαιο ουδόλως προβλέπει άμεση εκτελεστότητα ανάλογων δικαστικών αποφάσεων παραλείψεως;»

IV — Επί του ασυμβιβάστου, κατά την έννοια του άρθρου 27, σημείο 3, της Συμβάσεως, αντίθετων αποφάσεων εκδοθεισών κατ' εφαρμογήν διαδικασιών ασφαλιστικών μέτρων οι οποίες εξαρτώνται από διαφορετικές δικονομικές προϋποθέσεις (πρώτο προδικαστικό ερώτημα)

24. Το πρώτο προδικαστικό ερώτημα αφορά το ασυμβίβαστο, κατά την έννοια του άρθρου 27, σημείο 3, της Συμβάσεως, μεταξύ δύο αποφάσεων[11] εκδοθεισών στο πλαίσιο διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων από τα δικαστήρια των δύο συμβαλλόμενων κρατών κατόπιν αιτήσεως περί επιβολής απαγορεύσεως χρήσεως σήματος.

25. Το ερώτημα, όπως διατυπώθηκε από το Bundesgerichtshof, εκκινεί από το αξίωμα ότι οι δύο αποφάσεις αποκλίνουν μόνο λόγω των διαφορών που άπτονται των προϋποθέσεων από τις οποίες εξαρτάται η λήψη του απαγορευτικού μέτρου. Οι προϋποθέσεις λήψεως ασφαλιστικών μέτρων που θέτει η γερμανική νομοθεσία είναι αυστηρότερες από εκείνες που θέτει η ιταλική νομοθεσία. Η υποβληθείσα δηλαδή στην Ιταλία αίτηση περί επιβολής απαγορεύσεως έχει περισσότερες πιθανότητες να ευδοκιμήσει απ'όσες θα είχε η ίδια αίτηση αν είχε υποβληθεί ενώπιον γερμανικού δικαστηρίου.

26. Είναι σκόπιμες, καταρχάς, δύο παρατηρήσεις.

27. Πρώτον, μολονότι στο προδικαστικό ερώτημα αποδίδεται κυρίως σημασία στις διαφορές μεταξύ της γερμανικής και της

11 — Από τη διάταξη περί παραπομπής προκύπτει, και δεν αμφισβητείται, ότι η απόφαση ασφαλιστικών μέτρων, με την οποία το Landgericht Koblenz απέρριψε την αίτηση της Italian Leather περί επιβολής απαγορεύσεως στη WECO χρήσεως του σήματος «Longlife» αποτελεί «απόφαση» κατά την έννοια του άρθρου 25 της Συμβάσεως. Το ίδιο ισχύει για τη διάταξη ασφαλιστικών μέτρων με την οποία το πρωτοδικείο του Bari δέχθηκε την ίδια αίτηση περί επιβολής απαγορεύσεως, η αναγνώριση της οποίας εντός της γερμανικής επικράτειας αμφισβητείται στην υπόθεση της κύριας δίκης. Από την εν λόγω διάταξη προκύπτει, συγκεκριμένα, ότι απόφαση, κατά την έννοια της Συμβάσεως, αποτελεί κάθε απόφαση που εκδίδει δικαστήριο συμβαλλόμενου κράτους, ανεξαρτήτως της ονομασίας του.

ιταλικής διαδικασίας, η διάταξη περί παραπομπής δεν προσδιορίζει τους εφαρμοστέους κατά το ιταλικό δίκαιο δικονομικούς κανόνες. Αντιθέτως, το Bundesgerichtshof, αφού εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους το Landgericht Koblenz εκτίμησε ότι η προϋπόθεση από την οποία εξαρτάται το αιτούμενο μέτρο περί επιβολής απαγορεύσεως δεν πληρούται, επισήμανε ότι το πρωτοδικείο του Bari είχε εκτιμήσει διαφορετικά την προϋπόθεση αυτή [12]. Η διευκρίνιση αυτή αφήνει να εννοηθεί ότι η απόκλιση μεταξύ των δύο αποφάσεων οφείλεται στη διαφορετική εκτίμηση, εκ μέρους των δύο δικαστηρίων, της ίδιας δικονομικής προϋποθέσεως και όχι στην ύπαρξη κατ' ουσίαν διαφορετικών εθνικών νομικών πλαισίων.

28. Εντούτοις, ελλείψει πιο συγκεκριμένων πληροφοριών επί των λόγων για τους οποίους το αιτούν δικαστήριο υπέβαλε το ερώτημα περί των δικονομικών προϋποθέσεων υπό τις οποίες μπορεί να εκδοθεί το αιτούμενο μέτρο, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι προϋποθέσεις λήψεως ασφαλιστικών μέτρων που προβλέπει το εθνικό δίκαιο δεν ταυτίζονται στα δύο συμβαλλόμενα κράτη.

29. Δεύτερον, το αξίωμα που απορρέει από το ότι η μόνη απόκλιση μεταξύ των δύο αποφάσεων ασφαλιστικών μέτρων έγκειται στη διαφορά των εθνικών δικονομικών προϋποθέσεων από τις οποίες εξαρτάται η λήψη του απαγορευτικού μέτρου *δεν λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι οι αποφάσεις διακρίνονται επίσης και ως προς τα αποτελέσματά τους*. Η γερμανική απόφαση απορρίπτει το αίτημα περί επιβολής απαγορεύσεως ενώ η ιταλική απόφαση το δέχεται.

30. Η διαπίστωση αυτή έχει συνέπειες στο περιεχόμενο του προς απάντηση προδικαστικού ερωτήματος. Το ερώτημα που έθεσε το αιτούν δικαστήριο θα ήταν κενό περιεχομένου αν, παρά την ύπαρξη διαφορετικών προϋποθέσεων λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, τα αποτελέσματά τους συνέπιπταν. Σε τέτοια περίπτωση, αναμφίβολα η αλλοδαπή απόφαση θα ήταν ασυμβίβαστη με την απόφαση που εκδόθηκε στο κράτος αναγνωρίσεως.

31. Το άρθρο 27 δηλαδή αποτελεί εμπόδιο στην επίτευξη ενός από τους θεμελιώδεις σκοπούς της Συμβάσεως, ο οποίος αποβλέπει στη διευκόλυνση, κατά το μέτρο του δυνατού, της ελεύθερης κυκλοφορίας των δικαστικών αποφάσεων, προβλέποντας μια διαδικασία εκτελέσεως απλή και σύντομη. Αυτή η εξαίρεση από την αρχή της αναγνωρίσεως των αποφάσεων πρέπει, επομένως, να ερμηνεύεται στενώς [13]. Επίσης, η εφαρμογή της πρέπει να περιορίζεται στις αποφάσεις των οποίων τα έννομα αποτελέσματα, αν πραγματοποιούνταν συγχρόνως στο ίδιο συμβαλλόμενο κράτος, θα διατάρασσαν «την κοινωνική ειρήνη του κράτους αναγνωρίσεως» [14].

12 – Όπ. π., σ. 7. Η προϋπόθεση που επικαλείται το αιτούν δικαστήριο αφορά, κατ' ουσίαν, την αναγκαιότητα να προβλεφθεί σημαντική βλάβη ή επικείμενος κίνδυνος απειλών τα συμφέροντα του αιτούντος τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων.

13 – Βλ., ως πρόσφατο παράδειγμα πάγιας νομολογίας, την απόφαση της 11ης Μαΐου 2000, C-38/98, Renault (Συλλογή 2000, σ. I-2973, σκέψη 26).

14 – Βλ. Jenard, P., *Έκθεση σχετικά με τη Σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση των αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις*, σ. 73 (ΕΕ 1986, C 248, σ. 29, στο εξής: έκθεση Jenard).

32. Επιτρέψτε μου να υπενθυμίσω ότι, με την απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 1988, Hoffmann, αποφασίστηκε ότι, για να αποδειχθεί αν υφίσταται ασυμβίβαστο, κατά την έννοια του άρθρου 27, σημείο 3, της Συμβάσεως, πρέπει να εξεταστεί αν οι επίμαχες αποφάσεις αναπτύσσουν έννομες συνέπειες οι οποίες αλληλοαναιρούνται [15]. Είναι δηλαδή δύσκολο να υποστηριχθεί, για παράδειγμα, ότι αποφάσεις που στηρίζονται σε διαφορετική αιτιολογία, έχουν όμως κοινά έννομα αποτελέσματα, είναι ασυμβίβαστες μεταξύ τους, υπό την έννοια ότι μπορούν να διαταράξουν την κοινωνική ειρήνη του κράτους αναγνωρίσεως [16]. Μολονότι διαφορετικοί, οι λόγοι στους οποίους στηρίζονται οι δικαστικές αποφάσεις μπορούν να συνυπάρχουν, υπό την προϋπόθεση ότι οι απορρέοντες κανόνες δικαίου δεν είναι ασυμβίβαστοι μεταξύ τους.

33. Κατά μείζονα λόγο, αν οι προβλεπόμενες από τις εθνικές νομοθεσίες προϋποθέσεις λήψεως ασφαλιστικών μέτρων αποκλίνουν μεταξύ τους, χωρίς συγχρόνως οι κατ' εφαρμογήν των εν λόγω δικονομικών προϋποθέσεων εκδοθείσες αποφάσεις να παράγουν ασυμβίβαστα μεταξύ τους αποτελέσματα, η αλλοδαπή απόφαση δεν μπορεί να κηρυχθεί ασυμβίβαστη με την απόφαση που εκδόθηκε στο κράτος αναγνωρίσεως.

34. Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι οι προβλεπόμενες από τις εθνικές διαδικασίες προϋποθέσεις δεν ταυτίζονται δεν μπορεί να διαχωριστεί από τη διαπίστωση ότι οι δύο επίμαχες αποφάσεις επιφύλαξαν στην αίτηση επιβολής απαγορεύσεως διαμετρικώς αντίθετη κατάληξη. Εξαιτίας αυτού, ακριβώς, του ασυμβιβάστου των αποφάσεων που οφείλεται στις συνέπειές τους, κατά την έννοια της προπαρατεθείσας αποφάσεως Hoffmann, το Bundesgerichtshof διερωτάται αν το ασυμβίβαστο των αποφάσεων εξακολουθεί να υφίσταται ακόμη και όταν οφείλει την ύπαρξή του στις διαφορές που προσιδιάζουν στις δικονομικές προϋποθέσεις κατ' εφαρμογήν των οποίων εκδόθηκαν.

35. Ο δισταγμός επί της ερμηνείας του άρθρου 27, σημείο 3, της Συμβάσεως οφείλεται επίσης στο γεγονός ότι οι αποφάσεις, όσο διαφορετικές και αν είναι, δεν επιλύουν τη διαφορά επί της ουσίας, ήτοι βάσει του ουσιαστικού δικαίου. Οι πιθανότητες ευδοκιμήσεως της αιτήσεως ενός διαδίκου συνδέονται κυρίως με τη μεγαλύτερη ή μικρότερη δυνατότητα προσβάσεως στα μέτρα που μπορεί να εφαρμόσει το δικαστήριο ασφαλιστικών μέτρων, όπως αυτή οργανώνεται από το εθνικό δίκαιο μέσω των προϋποθέσεων λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

Οι διαφορορές στη διαδικασία εγκυμονούν, αφ' εαυτών, κίνδυνο ασυμβιβάστου των αποφάσεων, οπότε δεν είναι βέβαιο ότι, εν προκειμένω, μια ιταλική απόφαση επί της ουσίας, εκδοθείσα κατ' εφαρμογή στη διαφορά, θα ήταν ασυμβίβαστη προς μια γερμανική απόφαση εκδοθείσα υπό τις ίδιες συνθήκες.

36. Έτσι το Bundesgerichtshof διευκρίνισε ότι το Landgericht Koblenz δεν αρνήθηκε επί της ουσίας το δικαίωμα της Italian Leather να επιτύχει την επιβολή υποχρεώσεως παρα-

15 — Υπόθεση 145/86 (Συλλογή 1986, σ. 645, σκέψη 22).

16 — Βλ. τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Darmon στην προπαρατεθείσα υπόθεση Hoffmann, σκέψεις 10 και 11.

λείψεως[17]. Το Bundesgerichtshof θεώρησε μόνον ότι η προβλεπόμενη προϋπόθεση για τη λήψη του αιτούμενου μέτρου δεν πληρούνταν[18]. Κατά το Landgericht Koblenz, η αίτηση της Italian Leather αφορούσε τη ρύθμιση των εννόμων σχέσεων μεταξύ των συμβαλλόμενων μερών και δεν περιοριζόταν στη διατήρηση της υφιστάμενης καταστάσεως. Επομένως, η αναγκαιότητα προβλέψεως σημαντικής βλάβης, η οποία αποτελεί μια από τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για τη λήψη αποφάσεως ασφαλιστικών μέτρων, δεν πληρούνταν[19]. Κατ' εφαρμογή των διατάξεων του εθνικού δικαίου, το πρωτοδικείο του Bari εξέδωσε διαφορετική απόφαση.

37. Συνεπώς, το προδικαστικό ερώτημα νοείται ως θίγον το ζήτημα αν το άρθρο 27, σημείο 3, της Συμβάσεως πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι μια αλλοδαπή απόφαση επιβάλλουσα απαγορευτικό μέτρο είναι ασυμβίβαστη, κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου, με απόφαση εκδοθείσα μεταξύ των ίδιων διαδίκων στο κράτος αναγνωρίσεως, με την οποία απορρίπτεται τέτοιο μέτρο, όταν τα αντιφατικά αποτελέσματα των δύο αποφάσεων έγκεινται σε διαφορές αφορώσες τις δικονομικές προϋποθέσεις από τις οποίες το εθνικό δίκαιο εξαρτά τη λήψη του απαγορευτικού μέτρου στο κράτος προελεύσεως και στο κράτος αναγνωρίσεως.

38. Όπως προαναφέρθηκε, αποφάσεις όπως οι προκείμενες στην υπόθεση της κύριας δίκης συνεπάγονται έννομα αποτελέσματα που αλληλοαναιρούνται.

39. Το ιταλικό δικαστήριο δέχθηκε την αίτηση της Italian Leather περί επιβολής απαγορεύσεως αφού προηγουμένως τα γερμανικό δικαστήριο είχε απορρίψει ίδια αίτηση υποβληθείσα από την ίδια αιτούσα.

40. Το γεγονός ότι ένα δικαστήριο συμβαλλόμενου κράτους δέχεται αίτηση ίδια με εκείνη που απέρριψε δικαστήριο άλλου συμβαλλόμενου κράτους δεν αποτελεί σταθερό δεδομένο των διαδικασιών εκτελέσεως το οποίο είναι ικανό να προκαλέσει δισταγμούς ως προς το αν οι δύο αποφάσεις συμβιβάζονται ή όχι μεταξύ τους.

Στην προαναφερθείσα υπόθεση Hoffmann, για παράδειγμα, μια αλλοδαπή απόφαση που υποχρεώνει τον άνδρα να καταβάλλει διατροφή στη σύζυγό του, στο πλαίσιο της υποχρεώσεως που υπέχει από τον γάμο, είναι ασυμβίβαστη με εθνική απόφαση εκδόσεως διαζυγίου μεταξύ των οικείων συζύγων. Οι δύο αποφάσεις που εκδόθηκαν μεταξύ των ίδιων διαδίκων, μολονότι δεν έχουν το ίδιο αντικείμενο, θεωρήθηκαν ότι εμπίπτουν στο άρθρο 27, σημείο 3.

41. Εν προκειμένω, είναι απλούστερη η ανάλυση των δεδομένων της υποθέσεως της κύριας δίκης, καθόσον τα δύο δικαστήρια, εξετάζοντας την ίδια αίτηση, εξέδωσαν αντιφατικές αποφάσεις.

17 – Σελίδα 7 της γαλλικής μεταφράσεως της διατάξεως περί παραπομπής.

18 – Όπ. π.

19 – Όπ. π.

42. Το επιχείρημα ότι η απόφαση που διατάσσει το αιτούμενο μέτρο συμβιβάζεται με την απόφαση που απορρίπτει την αίτηση, με την αιτιολογία ότι η μεν πρώτη περιέχει θετικά αποτελέσματα, η δε δεύτερη διατηρεί αμετάβλητο το ισχύον δίκαιο, δεν μπορεί να γίνει δεκτό [20].

43. Συγκεκριμένα, η απόφαση που κηρύσσει απαράδεκτη ή αβάσιμη μια αίτηση, ανεξαρτήτως της νομικής βάσεώς της, πρέπει να θεωρείται ότι παράγει έννομα αποτελέσματα. Η άρνηση εκδόσεως απαγορευτικού μέτρου αποτελεί, καθεαυτή, θετική πράξη, ακόμη και αν χαρακτηρίζεται από έλλειψη ουσιαστικών αποτελεσμάτων. Η απορριπτική απόφαση δύναται, επομένως, να προσκρούσει σε απόφαση που παράγει τα αντίθετα αποτελέσματα.

44. Πρέπει να διερευνηθεί αν ασυμβίβαστες μεταξύ τους αποφάσεις, κατά την έννοια της αποφάσεως Hoffmann, διατηρούν την ιδιότητα αυτή όταν το ασυμβίβαστο μεταξύ τους απορρέει από τις προβλεπόμενες από το εθνικό δίκαιο διαφορές των δικονομικών προϋποθέσεων, από τις οποίες εξαρτάται η λήψη του απαγορευτικού μέτρου.

20 — Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου μάλλον υποστηρίζει την άποψη αυτή όταν αναφέρει ότι δεν καθίσταται ανταπτό «από τη διατύπωση της διατάξεως περί παραπομπής [...] ποια αντίφαση είναι δυνατόν να υφίσταται μεταξύ των δύο αποφάσεων» (σημείο 9 των παρατηρήσεών της) ή, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, πώς τα έννομα αποτελέσματα της γερμανικής αποφάσεως μπορούν να είναι ασυμβίβαστα με τα θετικά αποτελέσματα της ιταλικής αποφάσεως. Η εν λόγω κυβέρνηση προσθέτει ότι η άρνηση εκδόσεως προσωρινού μέτρου αποτελεί απόφαση η οποία δεν χρήζει αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως στα άλλα συμβαλλόμενα κράτη, οπότε μπορεί να τεθεί το ερώτημα αν η αντίφασή της προς μια απόφαση εκδοθείσα σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος δικαιολογεί την άρνηση αναγνωρίσεως της τελευταίας αυτής αποφάσεως (ότ. π., σημείο 22). Κατά την κυβέρνηση αυτή, αντιβαίνει προς τον σκοπό της Συμβάσεως η μη αναγνώριση αλλοδαπής αποφάσεως με την αιτιολογία ότι είναι ασυμβίβαστη με ημεδαπή απόφαση η οποία δεν μπορεί έτσι να αναγνωρισθεί (ότ. π., σημείο 24).

45. Προς τούτο, επιβάλλεται η παραπομπή στο κείμενο καθώς και στους στόχους της Συμβάσεως.

46. Το άρθρο 27, σημείο 3, της Συμβάσεως δεν παρέχει ενδείξεις επί της ερμηνείας της οποίας χρήζει ο όρος «ασυμβίβαστη». Η διάταξη αυτή εξαρτά τον εν λόγω χαρακτηρισμό από την προϋπόθεση ότι η μη αναγνωρισθείσα αλλοδαπή απόφαση και η εκδοθείσα στο κράτος αναγνωρίσεως απόφαση έχουν εκδοθεί μεταξύ των ίδιων διαδίκων. Δεν προσθέτει όμως καμία άλλη προϋπόθεση, όπως την προϋπόθεση περί προσφυγής σε δύο εθνικά δικαστήρια με ίδια ή παρεμφερή διαδικασία.

47. Επιτρέψτε μου να προσθέσω ότι ο κίνδυνος ασυμβίβαστου υφίσταται, κατά το άρθρο 27, σημείο 3, της Συμβάσεως, ανεξαρτήτως της φύσεως της επίδικης αποφάσεως, εφόσον η απόφαση αυτή εμπίπτει στο ορισμό του άρθρου 25 της Συμβάσεως.

48. Το Δικαστήριο, ερμηνεύοντας τη διάταξη του άρθρου 25 της Συμβάσεως, διευκρίνισε ότι, για να μπορεί μια πράξη να χαρακτηρισθεί ως «απόφαση», κατά την έννοια της Συμβάσεως, η πράξη αυτή πρέπει να προέρχεται από δικαιοδοτικό όργανο συμβαλλομένου κράτους που έχει αποφανθεί κυριαρχικώς επί ορισμένων από τα επίμαχα μεταξύ των διαδίκων σημείων [21]. Το άρθρο 25 πάντως δεν διακρίνει μεταξύ των εθνικών δικαστικών αποφάσεων ανάλογα με τα χαρακτηριστικά των διαδικασιών βάσει των οποίων ελήφθησαν.

21 — Απόφαση της 2ας Ιουνίου 1994, C-414/92, Solo Kleinmotoren (Συλλογή 1994, σ. I-2237, σκέψη 17).

49. Όπως έχει διευκρινίσει το Δικαστήριο, δεν είναι δυνατόν να ισχύσει διαφορετική ερμηνεία για την εφαρμογή του άρθρου 27, σημείο 3, της Συμβάσεως, καθόσον ο ορισμός της έννοιας της «αποφάσεως» στο άρθρο 25 ισχύει για όλες τις διατάξεις της Συμβάσεως των Βρυξελλών στις οποίες χρησιμοποιείται ο όρος αυτός [22].

50. Κατά συνέπεια, πρέπει να αναγνωρισθεί ότι από τη διατύπωση των εφαρμοστέων κειμένων προκύπτει ότι οι αποφάσεις που λαμβάνονται στο πλαίσιο εθνικών διαδικασιών ασφαλιστικών μέτρων, οι οποίες χαρακτηρίζονται από ειδικούς κανόνες και εμφανίζουν, επομένως, περισσότερες πιθανότητες, έναντι άλλων, διαφοροποιήσεως μεταξύ των συμβαλλόμενων κρατών, υπόκεινται στο ίδιο νομικό καθεστώς με τις άλλες αποφάσεις τις οποίες αφορά το άρθρο 25 της Συμβάσεως.

51. Το σημείο αυτό επιβεβαιώθηκε από τη νομολογία του Δικαστηρίου σύμφωνα με την οποία το άρθρο 24 της Συμβάσεως δεν αποκλείει να αναγνωρισθούν και να επιτραπεί η εκτέλεση, υπό τους όρους των άρθρων 25 έως 49 της Συμβάσεως, ασφαλιστικών μέτρων [23]. Δεν μπορεί να συναχθεί ότι η Σύμβαση εφαρμόζεται σε διαδικασίες που οδηγούν σε τέτοιου είδους μέτρα χωρίς αυτό να συνεπάγεται, συγχρόνως, το ενδεχόμενο ασυμβιβάστου των οικείων αποφάσεων.

Είναι γεγονός ότι, στην υπόθεση της κύριας δίκης, το αντικείμενο της αιτήσεως περί εκτελέσεως δεν είναι η εκδοθείσα βάσει του άρθρου 24 της Συμβάσεως απόφαση. Ωστόσο, το Δικαστήριο δεν θεώρησε ότι οι αποφάσεις που διατάσσουν προσωρινά μέτρα, στις οποίες μπορεί να συγκαταλεγεί μια διατάσσουσα απαγορευτικό μέτρο απόφαση που σκοπεί στην πρόληψη οριστικής οικονομικής ζημίας [24], αποκλείονται, εκ φύσεως, από το καθεστώς του άρθρου 27, σημείο 3, της Συμβάσεως για τις αποφάσεις εν γένει [25].

52. Ο σκοπός της Συμβάσεως επιβεβαιώνει ό,τι διαφαίνεται από τη διατύπωσή της.

53. Σύμφωνα με την έκθεση Jenard, «(α)ναμφισβήτητα, η κοινωνική ειρήνη ενός κράτους θα διαταρασσόταν αν ήταν δυνατόν να επωφεληθεί κανείς από δύο αντίθετες δικαστικές αποφάσεις» [26]. Το κριτήριο περί διαταράξεως της κοινωνικής ειρήνης, από το οποίο, ως γνωστό, προέρχεται ο κανόνας που θέτει το άρθρο 27, σημείο 3, της Συμβάσεως, πρέπει να αποτελεί τη βάση της ερμηνείας της διατάξεως αυτής.

22 — Όπ. π., σκέψη 20.

23 — Απόφαση της 21ης Μαΐου 1980, 125/79, Denilauler (Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 149, σκέψη 17). Βλ. επίσης την απόφαση της 6ης Μαρτίου 1980, 120/79, De Cavel (Συλλογή τόμος 1980/I, σ. 393, σκέψη 17).

24 — Τα μέτρα αυτά ορίσθηκαν ως μέτρα «τα οποία, στους τομείς που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως, αποσκοτούν στη διατήρηση μιας de facto ή de iure καταστάσεως προκειμένου να διασφαλιστούν δικαιώματα η αναγνώριση των οποίων ζητείται εξάλλου από το δικαστήριο ουσίας» (απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 1998, C-391/95, Van Uden, Συλλογή 1998, σ. I-7091, σκέψη 37).

25 — Βλ. επίσης την προπαρατεθείσα απόφαση Van Uden, σκέψη 34, σύμφωνα με την οποία, «στο μέτρο που το αντικείμενο αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων αφορά [...] ζήτημα που εμπίπτει στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως, η Σύμβαση αυτή τυγχάνει εφαρμογής [...]».

26 — Σελίδα 45.

54. Η προπαρατεθείσα απόφαση Hoffmann αντανακλά άψογα την απαίτηση περί στενής ερμηνείας του άρθρου 27, σημείο 3, της Συμβάσεως, διότι εξαρτά το ασυμβίβαστο μεταξύ δύο αποφάσεων από την ασυμβατότητα μεταξύ της αποφάσεως που εξέδωσε το δικαστήριο του κράτους προελεύσεως και της αποφάσεως που εκδόθηκε εντός του κράτους αναγνωρίσεως. Φρονώ ότι αυτή η προσέγγιση του ασυμβιβάστου των αποφάσεων, η οποία στηρίζεται μάλλον στα αποτελέσματα που αυτές παράγουν και λιγότερο στο «περιεχόμεν[ό τους αυτό καθεαυτό]» [27], είναι περισσότερο πραγματιστική, σεβόμενη, συγχρόνως, περισσότερο την απαίτηση περί στενής ερμηνείας του κειμένου.

55. Στην απόφαση αυτή, το Δικαστήριο θεωρεί εμμέσως ότι, όταν η εκτέλεση μιας αποφάσεως συμβαλλόμενου κράτους παράγει έννομα αποτελέσματα που αλληλοαναιρούνται, διαταράσσεται η κοινωνική ειρήνη. Η εκτίμηση αυτή καλύπτει κατ' αρχάς τις αποφάσεις που, όπως εν προκειμένω, παράγουν αντιφατικά αποτελέσματα.

56. Προς απόδειξη τούτου, αρκεί να αναλογιστεί κανείς τις συνέπειες, για ένα κράτος, όταν αυτό καλείται, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιό του, να παράσχει τη συνδρομή της δημόσιας εξουσίας για την εκτέλεση δύο αποφάσεων εκ των οποίων η μια δέχεται μια αίτηση και η άλλη την απορρίπτει. Η κοινωνική ειρήνη διασφαλίζεται, στα συμβαλλόμενα κράτη, από την ύπαρξη του κράτους δικαίου. Η διατήρηση του κράτους δικαίου εξαρτάται από την αναγνωρισμένη σε κάθε υποκείμενο δικαίου δυνατότητα προσφυγής στο ισχύον δικαιοδοτικό σύστημα προκειμένου να επιτευχθεί η αποτελεσματική εφαρμογή των ισχυόντων κανόνων δικαίου. Όλο αυτό το οικοδόμημα θα διακυβευόταν αν οι προερχόμενες απ' αυτό αποφάσεις μπορούσαν να αμφισβητηθούν λόγω της αναγνωρίσεως ή της εκτελέσεως αντιθέτων αποφάσεων.

57. Οι προϋποθέσεις υπό τις οποίες εκδόθηκαν οι αποφάσεις δεν έχουν ιδιαίτερη σημασία. Ο κίνδυνος προσβολής της κοινωνικής ειρήνης δεν είναι μικρότερος μόνον όταν αποφάσεις με ασυμβίβαστα αποτελέσματα λαμβάνονται κατ' εφαρμογήν διαφορετικών δικονομικών προϋποθέσεων.

58. Αν γίνει δεκτό ότι μια δικαστική πράξη, ακόμη και αν έχει απαγγελθεί βάσει ειδικών προϋποθέσεων προβλεπόμενων από το εθνικό δίκαιο, αποτελεί απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 25 της Συμβάσεως, πρέπει να τυγχάνει ίδιας εφαρμογής με τις άλλες αποφάσεις, στο έδαφος των συμβαλλόμενων κρατών. Ο κίνδυνος υφίσταται όταν πρόκειται για αντιφατικές αποφάσεις, η δεσμευτική ισχύς των οποίων δεν περιορίζεται από το γεγονός ότι οι αποφάσεις εκδόθηκαν στο πλαίσιο διαδικασιών ασφαλιστικών μέτρων οργανωμένων κατά διαφορετικό τρόπο.

Στην υπόθεση της κύριας δίκης δεν προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι μια απόφαση που εκδίδεται κατ' εφαρμογή της ιταλικής διαδι-

27 — Τον όρο χρησιμοποιεί ο γενικός εισαγγελέας Darmon στις προτάσεις του στην προπαρατεθείσα υπόθεση Hoffmann, σημείο 10.

κασίας ασφαλιστικών μέτρων ή της γερμανικής διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων έχει λιγότερο δεσμευτική ισχύ έναντι μιας αποφάσεως επί της ουσίας.

59. Θεωρώ ότι η αναγνώριση μιας αποφάσεως ασφαλιστικών μέτρων όπως η εκδοθείσα στην υπόθεση της κύριας δίκης, με αιτιολογία αντλούμενη από το ότι ο ασυμβίβαστος χαρακτήρας της οφείλεται σε δικονομικές διαφορές, ενέχει τον κίνδυνο προσβολής της κοινωνικής ειρήνης του κράτους αναγνωρίσεως, αντίστοιχο με εκείνον που απορρέει από την αναγνώριση μιας ασυμβίβαστης αποφάσεως επί της ουσίας.

60. Επιτρέψτε μου να προσθέσω ότι μια ερμηνεία του άρθρου 27, σημείο 3, της Συμβάσεως που αποκλείει από το πεδίο εφαρμογής της διατάξεως αυτής τις ασυμβίβαστες για λόγους διαδικασίας αποφάσεις μειώνει τη χρησιμότητά του, καθόσον οι δικαστικές διαδικασίες σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις που καθιερώνουν τα συμβαλλόμενα κράτη πόρρω απέχουν από τη μεταξύ τους εναρμόνιση, είτε πρόκειται για διαδικασίες ουσίας είτε για διαδικασίες ασφαλιστικών μέτρων.

61. Κατά συνέπεια, θεωρώ ότι η φύση των λόγων στους οποίους στηρίζονται ασυμβίβαστες μεταξύ τους αποφάσεις, είτε είναι αμιγώς νομικοί λόγοι είτε προκύπτουν από την εφαρμοστέα διαδικασία, δεν πρέπει να λαμβάνεται υπόψη στη συλλογιστική που ακολουθεί το επιλαμβανόμενο δικαστήριο που πρόκειται να αποφανθεί επί του μεταξύ τους ασυμβιβάστου.

62. Για να ολοκληρωθεί η εξέταση, πρέπει να εξεταστεί το ζήτημα που έθεσε το Bundesgerichtshof όσον αφορά την εξουσία εκτιμήσεως του δικαστηρίου που επιλαμβάνεται μιας αιτήσεως αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως αλλοδαπής αποφάσεως. Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν πρέπει, σε περίπτωση αποκλίσεως μεταξύ δύο αποφάσεων η οποία υπαγορεύει την εφαρμογή του άρθρου 27, σημείο 3, της Συμβάσεως, να παρέχεται στο δικαστήριο του κράτους αναγνωρίσεως η δυνατότητα μη εφαρμογής της διατάξεως αυτής αν, από πλευράς του κράτους αυτού, η κοινωνική ειρήνη δεν θίγεται ιδιαιτέρως [28].

63. Θεωρώ ότι η πρόσεγγιση την οποία προτείνει το Bundesgerichtshof δεν είναι σύμφωνη προς τη Σύμβαση, και ειδικότερα προς το άρθρο 27, σημείο 3.

64. Η διαπίστωση του ασυμβίβαστου χαρακτήρα μιας αλλοδαπής αποφάσεως με απόφαση εκδοθείσα μεταξύ των ίδιων διαδίκων στο κράτος αναγνωρίσεως αποτελεί, κατά την άποψή μου, ανυπέρβλητο εμπόδιο στην αναγνώριση και στην εκτέλεση της πρώτης αποφάσεως εντός του κράτους αναγνωρίσεως.

65. Η παράλληλη εκτέλεση δύο αποφάσεων τα αποτελέσματα των οποίων αλληλοαναιρούνται καθιστά, ούτε λίγο ούτε πολύ, ανα-

28 – Σελίδα 8 της γαλλικής μεταφράσεως της διατάξεως περί παραπομπής, σημείο 3.

ποτελεσματικό το δίκαιο, το οποίο παραλύει λόγω της εκδόσεως δύο αντιφατικών αποφάσεων. Μια κοινωνία που στηρίζεται στο κράτος δικαίου χάνει την υπόστασή της όταν οι κανόνες κοινωνικής οργανώσεως στους οποίους στηρίζεται στερούνται ισχύος· η αντιφατικότητα δηλαδή των εν λόγω κανόνων ή, καλύτερα, η αλληλοαναίρεσή τους είναι, αυτή καθεαυτή, αντίθετη προς την κοινωνική ειρήνη.

66. Από τούτο προκύπτει ότι δεν απόκειται στο δικαστήριο να εκτιμήσει κατά πόσον μια αλλοδαπή απόφαση μπορεί να διαταράξει την κοινωνική ειρήνη, καθόσον το ασυμβίβαστό της, κατά την έννοια της προπαρατεθείσας αποφάσεως Hoffmann, με την εκδοθείσα από το κράτος αναγνωρίσεως απόφαση είναι βέβαιο. Η διατάραξη της κοινωνικής ειρήνης είναι συνυφασμένη με αυτό το ασυμβίβαστο των εννόμων αποτελεσμάτων που παράγουν οι δύο αποφάσεις.

67. Η αναγνώριση μιας τέτοιας εξουσίας εκτιμήσεως ισοδυναμεί με αναγνώριση του δικαιώματος του δικαστηρίου να αποφαίνεται υπέρ της μιας ή της άλλης αποφάσεως, ανάλογα με τη δική του εκτίμηση της κοινωνικής ειρήνης και παρά τις έννομες συνέπειες κάθε αποφάσεως. Δημιουργείται με τον τρόπο αυτόν μια εξαίρεση από το άρθρο 27, σημείο 3, της Συμβάσεως, η οποία ουδόλως προκύπτει από το κείμενο.

68. Για τους λόγους αυτούς, τέτοια δυνατότητα δεν είναι δυνατόν να αναγνωρισθεί στο εθνικό δικαστήριο.

69. Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι μια αλλοδαπή απόφαση με την οποία διατάσσεται απαγορευτικό μέτρο είναι ασυμβίβαστη με απόφαση εκδοθείσα μεταξύ των ίδιων διαδίκων στο κράτος αναγνωρίσεως, με την οποία απορρίπτεται τέτοιο μέτρο, ακόμη και όταν τα αντίθετα αποτελέσματα των δύο αποφάσεων οφείλονται σε διαφορές αφορώσες τις δικονομικές προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτά το εθνικό δίκαιο τη λήψη του απαγορευτικού μέτρου στο κράτος προελεύσεως και στο κράτος αναγνωρίσεως.

70. Το δικαστήριο που επιλαμβάνεται της αιτήσεως αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως της αλλοδαπής αποφάσεως δεν διαθέτει εξουσία να δεχθεί την αίτηση στηριζόμενο στο ότι η εν λόγω απόφαση δεν διαταράσσει σε σημαντικό βαθμό την κοινωνική ειρήνη όταν η εκδοθείσα στο κράτος προελεύσεως απόφαση είναι ασυμβίβαστη, κατά την έννοια του άρθρου 27, σημείο 3, της Συμβάσεως, με την απόφαση που εκδόθηκε στο κράτος αναγνωρίσεως.

71. Το δεύτερο και το τρίτο προδικαστικό ερώτημα χρήζουν απαντήσεως μόνο στην περίπτωση που δοθεί αρνητική απάντηση στο ερώτημα αν η αλλοδαπή απόφαση μπορεί να θεωρηθεί ασυμβίβαστη, κατά την έννοια του άρθρου 27, σημείο 3, της Συμβάσεως, με την εκδοθείσα στο κράτος αναγνωρίσεως απόφαση, ανεξαρτήτως των προϋποθέσεων από τις οποίες εξαρτά το εθνικό δίκαιο τη λήψη ενός απαγορευτικού μέτρου. Παρέλκει επομένως η απάντηση στα άλλα ερωτήματα του Bundesgerichtshof.

Πρόταση

72. Εν όψει των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στο ερώτημα που έθεσε το Bundesgerichtshof ως εξής:

«Το άρθρο 27, σημείο 3, της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι μια αλλοδαπή απόφαση με την οποία διατάσσεται απαγορευτικό μέτρο είναι ασυμβίβαστη, κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου, με απόφαση εκδοθείσα μεταξύ των ίδιων διαδίκων στο κράτος αναγνωρίσεως, με την οποία απορρίπτεται ένα τέτοιο μέτρο, ακόμη και όταν τα αντίθετα αποτελέσματα των δύο αποφάσεων οφείλονται σε διαφορές αφορώσες τις δικονομικές προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτά το εθνικό δίκαιο τη λήψη του μέτρου στο κράτος προελεύσεως και στο κράτος αναγνωρίσεως.

Το δικαστήριο που επιλαμβάνεται της αιτήσεως αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως της αλλοδαπής αποφάσεως δεν διαθέτει εξουσία να δεχθεί την αίτηση στηριζόμενο στο ότι η εν λόγω απόφαση δεν διαταράσσει σε σημαντικό βαθμό την κοινωνική ειρήνη όταν η εκδοθείσα στο κράτος προελεύσεως απόφαση είναι ασυμβίβαστη, κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου 27, σημείο 3, της Συμβάσεως, με την απόφαση που εκδόθηκε στο κράτος αναγνωρίσεως.»